

THE ENVIRONMENT

“Vigyázzunk a bolygónkra: újrahasznosítás és energiatakarékosság”

Ref. 20821

VIGYÁZZUNK A BOLYGÓNKRA: ÚJRAHASZNOSÍTÁS ÉS ENERGIATAKARÉKOSSÁG

Ref. 20821

TARTALOM

- **30 db** 13,5 cm × 16,5 cm méretű **KÁRTYA** (színes rajzokkal) hat történethez (történetenként 5 kártya).
- **1 db MP3 AUDIO ONLINE hat szórakoztató történettel, több nyelven.** A AUDIO MP3 tartalmazza a történetek szövegét és a történetet illusztráló, kiszínezhetsi fekete-fehér rajzokat.
- **1 útmutató** a AUDIO MP3 használatához
- **5 db fából készült tartósín**

A JÁTÉK MENETE ÉS FELHASZNÁLÁSI JAVASLATOK

A játék **hat szórakoztató történetben** egy testvérpár kalandjait meséli el, akik megismerkednek a **hulladék- újrahasznosítás és az energiatakarékosság** egyszerű módszereivel. Minden történethez 5 db színes kártya tartozik, amelyeket a AUDIO MP3-n hallható mese cselekménye szerint kell sorrendbe állítani.

1. Ismerkedés a játékkal:

Javasoljuk, hogy a tanulók bevonása előtt a pedagógus olvassa el vagy hallgassa meg a történeteket, és ismerkedjen meg a képes kártyákkal. Így már az anyag használata előtt ismertetheti a gyerekekkel azokat a takarékoskodási módszereket, amelyek a történetekben szerepelnek, így a gyerekek elsajátíthatják az új szókincset. Ennek során a pedagógus használhatja a AUDIO MP3-n szereplő, kiszínezeti fekete-fehér rajzokat. Miután a pedagógus és a tanulók is megismerkedtek a doboz tartalmával, a következő tevékenységeket javasoljuk:

2. A kártyák/rajzok csoportosítása a kártya szegélyének színe szerint.

3. A AUDIO MP3-n szereplő egyik történet kiválasztása, majd a megfelelő szegélyő kártyák csoportosítása (a mellékelt AUDIO MP3 használati utasítás szerint).

4. A történet meghallgatása és a kártyák sorrendbe állítása. (először a pedagógus jelenlétében, majd egyedül)

5. A helyes sorrend ellenőrzése a kártyák hátoldalán szereplő számok segítségével.

A csoportos foglalkozáshoz, illetve a jobb láthatóság érdekében ajánlott a kártyákat a fából készült sínekbe helyezni.

AJÁNLOTT ÉLETKOR

3 éves kortól.

A JÁTÉK PSZICHOPEDAGÓGIAI CÉLJAI:

- Elősegíti a MEGFELELŐ VISELKEDÉSI MINTÁK elsajátítását olyan, a környezetvédelemmel kapcsolatos területeken, mint a vízzel való takarékoskodás.
- Fejleszti a hallgatás közbeni koncentráció képességét.
- Elősegíti az idével kapcsolatos fogalmak (előtte, utána, később...) elsajátítását.
- Az egyes jelenetek helyes sorrendjének megállapításával fejleszti a logikai időrendiség kialakításának képességét.
- Fejleszti a beszéd- és nyelvkészséget azáltal, hogy beszédre ösztönzi a gyermeket, aki így saját magától kezdheti el felfedezni a nyelv struktúráját.
- Gazdagítja a szókincset és elősegíti a bonyolultabb nyelvi szerkezetek elsajátítását.

- Megkönnyíti az idegen nyelvek tanulását.

A JÁTÉK TOVÁBBI MENETE

1. A gyermekek a kártyák sorrendbe rakása előtt hallgassák meg figyelmesen a mesét.
2. Az adott meséhez tartozó kártyákat terítsék az asztalra és rakják sorrendbe. A hangfelvétel végén a kártyák hátoldalán található számok segítségével ellenőrizték a kirakott sorrendet (1-től 5-ig).
3. Az adott mese kártyáit a mese meghallgatása nélkül állítsák sorrendbe.
4. A sorrendbe állított kártyák alapján saját szavaikkal mesélik el a történetet.
5. Az adott mese összekevert kártyáit tegyék sorrendbe, közben saját szavaikkal mesélik el a történetet.
6. Fejlessze tovább a gyerekeknek a különféle **takarékoskodási módszerekről alkotott elképzeléseit**, amelyeket az adott történetek kártyái is megjelenítenek.

1. A villannyal is takarékoskodhatsz!

A suliban a gyerekek mindig a kirándulásokat élvezték a legjobban. Különösen a Természettudományi Múzeum tetszett nekik, ahol az osztály megnézte a „Földünk energiaforrásai” című kiállítást. Miután leszálltak az autóbusról, a tanító bácsi elmagyarázta a gyerekeknek, hogy a Föld energiakészlete nagyon szűkös, ezért az elektromos energiával takarékosan kell bánni. Aznap Eszti és Tomi végre megértették, miért kell minden évben kétszer átállítani az órát. Tomi azelőtt sokszor kérdezte: „Akkor most egy órával többet vagy kevesebbet alszunk?” Most viszont Eszti rájött: „Azért állítjuk át az órát, mert így kevesebb áramot fogyasztunk”.

Este a vacsoránál Eszti és Tomi lelkesen mesélte apának és anyának, hogy mit láttak a múzeumban, és mennyi ötletet kaptak arra, hogyan lehet takarékoskodni az energiával. Apa azt tanácsolta a gyerekeknek, hogy ezeket az ötleteket nap mint nap próbálják ki a gyakorlatban is. „Ha mi is teszünk érte, bolygónk természeti erőforrásai tovább tartanak.” – mondta apa.

Aznap este vacsora után a gyerekek még tévéztek egy kicsit. Láttak egy nagyon érdekes dokumentumfilmet a hurrikánokról. Amikor vége lett, anya szólt, hogy már későre jár, és ha nem mennek lefeküdni, másnap reggel nem tudnak majd felkelni. Tomi kikapcsolta hát a tévét a távirányítóval. Apa nyomban rákérdezett, hogy nem feledkezett-e meg valamiről. A testvérek meglepetten néztek egymásra: az összes házi feladatuk készen volt, megvacsoráztak, fogat is mostak.

– Mire gondolsz, apa?

– Hát arra, hogy ha holnap reggelig már senki sem nézi a tévét, akkor inkább a tévé bekapcsoló gombjával kapcsoljátok ki, és ne a távirányítóval. Ugyanis ha az a kis piros lámpácska tovább világít, egész éjjel feleslegesen fogyasztja az áramot! – felelte apa.

– Igazad van, apa! – mondta Tomi, majd odament a tévéhez, és a gombot megnyomva kikapcsolta.

Másnap reggel, szombat lévén, az ébresztőóra a szokásosnál egy kicsit később csörgött, így odakint már felkelt a nap. Eszti és Tomi szobájában azonban a lehúzott redőny miatt még sötét volt. Eszti fel akarta kapcsolni az éjjeliszekrényen lévő lámpát, de Tomi rászólt:

- Várj, Eszti, ne kapcsolj fel a lámpát! Tudod, takarékoskodnunk kell az árammal!

Gyorsan felkelt, odament az ablakhoz, és felhúzta a redőnyt. Abban a pillanatban napfény árasztotta el a szobát. Látod? – mondta Tomi. – Most már anélkül is világos van a szobában, hogy áramot fogyasztottunk volna!

– Igazad van, Öcsikém! – felelte Eszti, és kiszállt az ágyból.

A reggeli mosakodást Tomi kezdte, majd Eszti következett. Amikor kilépett a fürdőszobából, hogy asztalhoz üljön, egy pillanatra megtorpant: hiányérzete támadt. Megfordult, és látta, hogy bizony elfelejtette lekapcsolni a villanyt a fürdőszobában. Mivel most már tudta, milyen fontos, hogy ne hagyja égve a lámpát, gyorsan visszament, és leoltotta.

Eszti és Tomi nagyon komolyan vették és igyekeztek a gyakorlatban is megvalósítani azokat az ötleteket, amelyeket az energiatakarékosággal kapcsolatban hallottak.

2. A nagyiénak is van mit tanulnia!

A hétvégét Eszti és Tomi a nagyiénál töltötte. A gyerekek nagyon szerettek náluk lenni, nagyapa csodálatos meséinél és nagyi mennyei süteinél nem is tudtak jobbat elképzelni. Amikor megérkeztek, a nagyszülők tárt karokkal fogadták őket a kapuban. Eszti és Tomi alig várta ezt a pillanatot.

Nagyapa szívesen hallgatott komolyzenét öreg, elemes rádióján. Tomit mindig is érdekelte, hogyan működhet még mindig ez az ősrégi szerkezet, hiszen szinte nem telt el év anélkül, hogy el ne romlott volna. Esztit pedig az foglalkoztatta a legjobban, hogy ha nagyapa egész nap otthon, a karosszékeben üldögélve hallgatja a rádiót, miért nem dugja be inkább a konnektorba. Mivel nagyapa nem akart megválni öreg rádiójától, Eszti elmagyarázta neki, hogy az elem nemcsak drága, de környezetszennyező is, és ha már úgyis egész nap otthon van, használjon inkább vezetékes áramot. Nagyapa megfogadta unokája tanácsát, Eszti segítségével előkereste a rádió kábelét, és bedugta a konnektorba. Eközben Tomi táncolni próbált nagypapa kedvenc zenéjére, kevés sikerrel.

Most Esztin volt a sor, hogy nagyapának is elmesélje, mi mindent tanultak az energiatakarékosságról:

- Az elemek nemcsak sokba kerülnek, de ha egész nap otthon vagy, tanácsosabb inkább vezetékes áramot használni. Az elem akkor jön jól, ha elmész otthonról. Ráadásul ilyenkor inkább újratölthető elemet érdemes használni, mert tovább tart, és így kevesebb lemerült elem kerül a kukába. A suliban azt tanultuk, hogy nagyon környezetszennyezőek.

- Milyen okos kis unokám van nekem! – kiáltott fel meglepetten nagyapa, mire Eszti a feje búbjáig elpirult a dicsérettől.

- Eszti! Azt is mondd el, hogy hova kell dobni a használt elemeket! – szólt Tomi.

- Mivel az elemek szennyezik a környezetet – folytatta a kislány – vannak külön erre rendszeresített gyűjtők, ahova kidobhatod őket.

- Tudom már! – mondta nagyapa – Azokra a kicsi szemetesforma ládákra gondolsz, amelyeken egy kis ábra is jelzi ezt, igaz?

Aznap délután Eszti és Tomi elment a nagyiékkal újratölthető elemet venni, hogy ha nagyapa elmegy otthonról, akkor is tudjon rádiót hallgatni. Nagy meglepetésükre az eladónéni a boltban azt mondta nekik, hogy energiatakarékos izzókkal is lehet áramot spórolni.

- De ezek egy kicsit drágábbak, nem? – kérdezte nagy, aki szinte mindennek fejből tudta az árát.

- Igen, de ezek az izzók nyolcszor tovább tartanak, mint a hagyományos égők, és sokkal kevesebb áramot fogyasztanak.

- Nyolcszor tovább tartanak, és sokkal kevesebbet fogyasztanak! – kiáltott fel Tomi – Ez aztán a takarékoskodás, nagy! Ebből muszáj vennünk!

Az energiatakarékos izzók ötlete nagyon meggyőző volt, ezért gyorsan vásároltak is párat. Hazaérve Eszti, Tomi és nagyapa azonnal kicserélte a leggyakrabban használt lámpák villanykörteit az új izzókra, így például a nappaliban, ahol annyi vidám percet töltöttek együtt. Ettől a naptól fogva Eszti és Tomi tanácsainak köszönhetően nagyiek is takarékoskodtak az energiával.

3. Tanácsok apának, anyának

Egy hideg, de napsütéses téli vasárnap reggelénél nincs is alkalmasabb egy jó kis családi kirándulásra a friss hóban. A család a konyhában reggelizett: Tomi egy egész csészét teletöltött a kedvenc müzlijével, míg Eszti lekváros kenyeret készített magának. A testvérek már nagyon izgatottak voltak, hiszen aznap a hegyekbe készültek kirándulni. Ráadásul a tévében hallották, hogy sok hó esett odafönt, ezért már alig várták, hogy egy jót hógolyózzanak.

Indulás előtt apa szólt, hogy tegyenek be egy mosást, hogy másnapra minden ruhájuk tiszta legyen. Tomi nem volt túl lelkes emiatt, mert így csak később indulhattak el. Apa megnyugtatta, hogy olyan hideg van kint, hogy a hó biztosan nem olvad el, amíg odaérnek. Eszti és Tomi a kosárból minden szennyest a mosógépbe tett, majd apa a gombokat forgatva kiválasztotta a megfelelő programot. Tomi elmesélte, hogy azt tanulták a suliban, hogy a hideg vizes rövidprogram a leggazdaságosabb. Apa megfogadta Tomi tanácsát, és kiválasztotta a hideg vizes rövidprogramot. „Így legalább még a kirándulás előtt lejár a mosógép – gondolta Tomi.

A mosógép dobja nem sokkal később megállt. A gyerekek kivették a frissen mosott ruhát, és a napfényes időt kihasználva kitergegették a teraszon. Apa nem értette, mire jó ez, hiszen erre van a szárítógép. Eszti elmagyarázta apának, hogy a szárítógép használata energiapocsékolás, és felesleges használni, ha egyszer olyan szépen süt a Nap odakinn.

– Milyen igazad van, kislányom! – mondta apa, büszkén.

Nem sokkal később az egész család útra kelt, jó melegen felöltöztek, és a hegyek felé vették az irányt.

Délután értek haza. Fantasztikus napot töltöttek együtt: a gyerekek óriási hóembert építettek, és jót szánkóztak. Noha nagyon elfáradtak, még leszedték a kitergetett ruhákat, amelyek addigra rég megszáradtak a napon.

Amikor beléptek a lakásba, azonnal megérezték a hőséget: gyorsan ledobtak hát kesztyűt, sapkát, sálát, kabátot. De hogy lehetett ilyen meleg odahaza? A hőségtől alig lehetett megmaradni a lakásban!

– Nincs egy kicsit túl nagy fokozatra állítva a fűtés? – kérdezte Tomi.

Anya megnézte a fűtést, és kiderült, hogy Tominak igaza van. Esztinek erre is volt egy tanácsa: „Ha elmegyünk itthonról, mindig kapcsoljuk lejjebb a fűtést, különben nagyon sok energiát pazarlunk el! Hagyjuk inkább közepes vagy alacsony fokozaton. Ez pont elég ahhoz, hogy a lakásban még kellemes hőmérséklet legyen, és belépve ne érezzük úgy, hogy hideg van.” Apa és anya nagyon büszke volt, hogy a gyerekek mennyi mindent tudnak az energiatakarékosságról, illetve Földünk megóvásáról, és megfogadták, hogy mindig megszívlelik tanácsaikat. Ráadásul azt is megígérték, hogy a következő héten is elmennek a hegyekbe kirándulni. – Jaj, de jó! – kiáltották a gyerekek, és örömben ugrálni kezdtek.

4. Egy délután a moziban

Eszti és Tomi már nagyon régen nem találkozott a városban élő unokatestvéreivel. Elhatározták, hogy szombat délután mindannyian moziba mennek. Apa autóval bevitte őket a belvárosba, hogy ott felvegyék az unokatestvéreket. Odaérve látták, hogy nagyon nehéz parkolóhelyet találni. Már a sokadik kört tették meg, de még mindig nem találtak egyetlen szabad helyet sem. Eszti és Tomi türelmetlenkedni kezdett, mert attól féltek, hogy lekésik a filmet. Végül apa talált egy parkolóhelyet, a gyerekek pedig futva tették meg az utat a régi házig, ahol az unokatestvéreik laktak. Felcsöngettek, és türelmesen vártak.

A három unokatestvér már szaladt is lefelé a lépcsőn, hogy köszöntsék Esztit és Tomit. A testvérek nem értették, miért nem használják inkább a liftet. Unokatestvérük elmagyarázta, hogy mivel ők a második emeleten laknak, és inkább a lépcsőn szeretnek közlekedni, a liftet átengedik az időseknek és a babakocsit toló anyukáknak. Ekkor Tomi megszólalt:

- Ráadásul így még energiát is spóroltok!
- És legalább mozogtok egy kicsit – kacsintott Eszti, apa pocakjára mutatva. Ezen aztán mindannyian jól nevettek, még apa is.

Most viszont nagy gondban voltak. Túl sokan voltak, egyszerre nem fértek be az autóba. Most mi legyen? Apa azt mondta, hogy nem gond, legfeljebb kétszer fordul. Egyik unokatestvérük tréfásan megjegyezte, hogy végtére a csomagtartóban is van hely, de Tominak sokkal jobb ötlete támadt:

- Itt van a közelben egy buszmegálló. Mi lenne, ha mindannyian busszal mennénk? Pont a mozi előtt áll meg, és még parkolóhelyet sem kell keresgélnünk.
- Sokkal mókásabb lesz! – tette hozzá az egyik unokatestvér, – ráadásul, ha a tömegközlekedést használjuk, sokkal kevésbé szennyezzük a környezetet, mintha autóba ülnénk!

A moziban a gyerekek egy nagyszerű filmet láttak. Földönkívüliekről szólt, akik megszállják a Földet, és a bolygón található összes vizet el akarják vinni. Eszti és Tomi néha a szemét is befogta, hogy ne lássa a csúnya szörnyeket. De jól tudták, hogy a film végén a főszereplők győznek majd, és nem hagyják, hogy a földönkívüliek elrabolják a Föld vízkészletét. A film végén Eszti, Tomi és unokatestvéreik lelkesen tapsoltak, mert mindannyian a Földet megmentő főhősök helyébe képzeltek magukat. Nagyon tetszett nekik a film.

Eszti javaslatára a gyerekek hazafelé autóbusz helyett gyalog mentek. Még nem volt sötét, és a két óras ücsörgés után jólesett nekik a mozgás. Tominak különösen tetszett az ötlet, mert így legalább a filmet is meg tudták beszélni, és útban hazafelé még egy fagyit is vehettek maguknak. De a legjobban azt élvezték, hogy mivel „lábbusszal” mentek, egyáltalán nem szennyezték a levegőt. A városban így is túl sok autó ontja magából a füstöt nap mint nap.

5. „Újrahasznosítani” tanulok!

Amikor Tomi kinyitotta a konyhaszekrényt, és látta, hogy a kedvenc sütiéből már csak három darab maradt, határozott hangon így szólt:

– Anya! El kell mennünk bevásárolni!

– Nyugalom, kisfiam, tudom, hogy sok minden nincs itthon. Nem csak a te sütid van fogyóban!

Így Eszti, Tomi és anya elindult bevásárolni. Nem sokkal később meg is érkeztek a bevásárlóközpontba. Mivel a testvérek nem tudták eldönteni, hogy ki tolja a bevásárlókocsit, abban állapodtak meg, hogy felváltva tolják.

A bevásárlólista olyan hosszú volt, hogy egészen a földig ért. Először a gyümölcsosztályra mentek: banánt, almát és narancsot kellett venni. Anya előrecsomagolt gyümölcsöt keresett, de Eszti és Tomi lebeszélte róla, mert tudták, hogy az után rengeteg műanyag hulladék keletkezik, amely sokáig nem bomlik le.

– Anya! Nem lenne jobb, ha kilós gyümölcsöt vennénk? A bácsi a pultnál leméri neked, és az egészet zacskóba pakolja – javasolta Eszti.

– Igen, anya! Így nem kerül annyi műanyag csomagolóanyag a természetbe. A suliban azt tanultuk, hogy ezek gyártása és megsemmisítése nagyon környezetszennyező – tette hozzá Tomi.

– Milyen igazatok van, gyerekek! Mi lenne a Földünkkel nélkületek! Azzal az előrecsomagolt gyümölcsöket visszatették a helyükre, és a zöldségespult felé vették az irányt.

Hazaérve Eszti és Tomi segített anyának elpakolni a vásárolt élelmiszereket. Amit Tomi kivett a zacskókból, azt Eszti a helyére tette. Amikor elkészültek, Tomi előtt egy egész halom műanyag bevásárlószatyor tornyosult. Hát ezekkel meg mi legyen? Tomi már látta maga előtt, amint a zacskókból készített mókás jelmezben felvonul a jelmezbálon, de anyának jobb ötlete támadt:

– Újrahasznosítjuk őket!

– ÚJ-RA-HASZ-NO-SÍT-JUK? – kérdezték a gyerekek meglepetten.

– Igen, a zacskókat összegyűjtjük, és később velük béleljük ki a szemetest!

Az újrahasznosítás gondolatától a gyerekek teljesen lázba jöttek, és egyre azt kérdezték anyától, mit lehetne még újrahasznosítani. Anya ekkor elővette a szekrényből Eszti és Tomi régi, kinőtt ruháit. Volt olyan ruha, amelyre már nem is emlékeztek. Sok olyan is volt köztük, amely vadonatújnak tűnt. Arra gondoltak, mi lenne, ha ezeket olyanoknak adnák, akiknek nagyobb szükségük van rájuk. Ehhez csak el kell őket vinni a gyűjtőhelyre, vagy oda kell adni valamelyik jótékonsági szervezetnek. Tominak eszébe jutott, hogy a környéken mintha látott volna egy ilyen használsruha-gyűjtőtartályt.

– Elvihetjük a ruhákat? – kérdezte Tomi.

Anya jó ötletnek tartotta, ezért odaadta a ruhákat, és így szólt:

– Rendben, gyerekek, de ne maradjatok sokáig! Uzsonnára érjete vissza!

Eszti és Tomi tehát gyorsan a gyűjtőhelyhez ment, és telerakta régi holmikkal, amelyekre nekik már nem volt szükségük. Volt olyan is a ruhák között, amelyhez nagyon kedves emlékek fűzték a gyerekeket, és egy kicsit fájt a szívük, hogy meg kell válniuk tőle. De örömmel töltötte el őket a gondolat, hogy olyasvalakikhez kerülnek majd a ruhák, akiknek sokkal nagyobb szüksége van rájuk. Ezzel az egyszerű gesztussal sok embernek segítettek. Amikor minden ruhát a tartályba pakoltak, hazasiettek, hisz Tomi már alig várta, hogy majszolhasson a kedvenc sütiéből.

6. A mező nem szemétkuckóhely!

Egy szép vasárnapon a család úgy döntött, hogy a szabadban tölti a napot. Mindenki nagyon vágyott már rá, hogy tévzés meg videojátékozás helyett végre friss levegőn legyen. Reggeli közben kitalálták, hogy mi mindent fognak csinálni.

– Apa! Ott is lehet főzni? – kérdezte Eszti.

– Nem, kislányom. A réten nem lehet tüzet gyújtani, mert az nagyon tűzveszélyes. Inkább csinálunk egy pár szendvicset és egy kis sült krumplit mellé, és azt visszük magunkkal.

Reggeli után Eszti és Tomi segítettek szüleiknek elkészíteni az ebédet. Tomi a szendvicskészítésben segédkezett, míg Eszti a krumplit hámozta. Egykettőre indulásra készen álltak.

A szendvicseknek olyan finom illata volt, hogy a gyerekek alig bírták megállni, hogy ne harapjanak bele egy nagyot. Eszti megfigyelte, hogy anya a krumplisütnél megmaradt olajat egy műanyag flakonba önti, amelyet a szemeteskukába dob.

– Miért nem a lefolyóba öntöd az olajat, anya? – kérdezte Eszti kíváncsian.

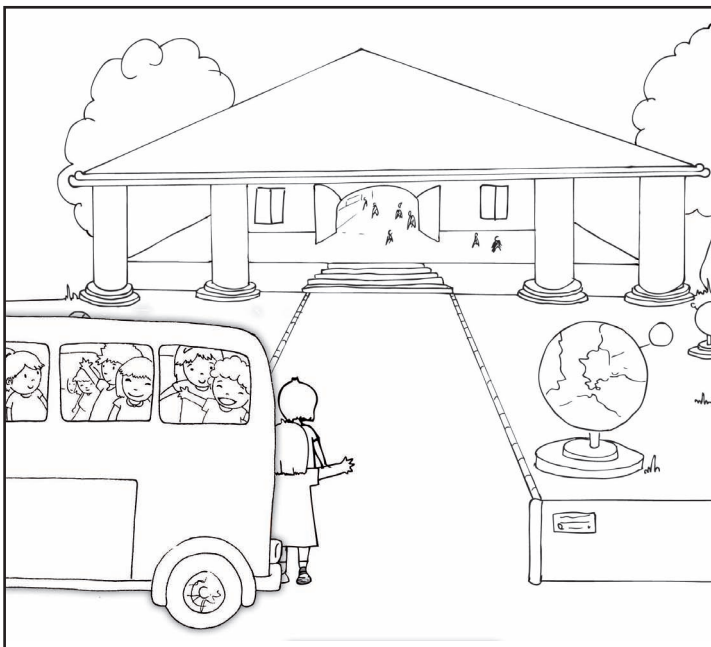
– Az olajat sosem szabad a lefolyóba önteni, kislányom. Nagyon környezetszennyező! Tulajdonképpen a vizen kívül egyáltalán semmit sem lenne szabad a lefolyóba önteni, mert minden, amit oda öntünk, előbb-utóbb a tengerbe jut, és ott nagy károkat okoz a tenger élővilágában.

Eszti és Tomi ezt a tanácsot is felvette arra a listára, amelyen a Föld megmentésére szolgáló ötleteket gyűjtötték.

A mezőre érve a család kiválasztott egy csendes zugot a fenyőkkel körülvett erdei tisztáson. Leterítettek egy pokrócot és élvezték a szabad levegőn elköltött finom ebédet. Minden tökéletes volt, leszámítva egy méhecskét, amely mindenáron meg akarta kóstolni Eszti szendvicset, a végén azonban kénytelen volt visszavonulót fújni. Tomi eközben kenyeret morzsolt a földre azt remélve, hogy sikerült odacsalogatni a madarakat, de a finom ennivaló csak a hangyákat érdekelte.

Ebéd után apa szundított egyet a fa árnyékában, anya pedig egy kempingszéket vett elő az autóból, és olvasni kezdett. Eszti és Tomi labdázott és néhány kavicsból kaput rakott ki. Amikor Tomi gólt rúgott, örömeiben akkorát rikkantott, hogy apa felébredt álmából. Eszti és Tomi nagyszerűen érezték magukat, és nem is értették, miért nem lehet minden nap vasárnap.

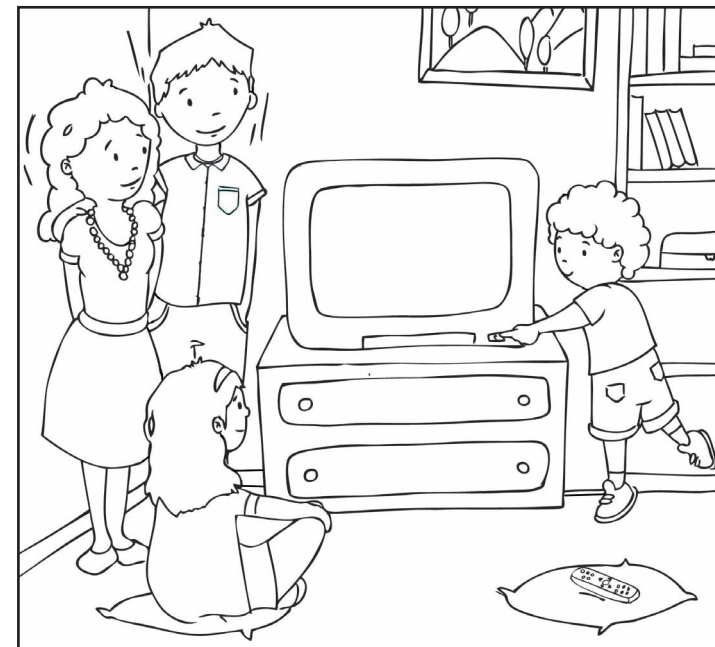
Néhány órával később, amikor esteledni kezdett, elérkezett a hazautazás ideje. Mielőtt beszálltak volna az autóba, ellenőrizték, hogy mindent úgy hagytak-e, mint ahogy megérkezésükkor volt. A fűbe terített pokrócon egy csomó hulladék (üres műanyag flakonok, csomagolópapír-maradékok és üdítődobozok) heverték. Mivel észrevették, hogy nem messze van egy szemetgyűjtő konténer, minden hulladékot abba dobáltak. Ha nem lett volna konténer, akkor mindent zacskókba pakoltak volna, és hazaérve dobták volna ki a kukába. Eszti és Tomi jól tudja, hogy a mező mindenkié, és senki sem szeret más szemetébe botlani, amikor egy napot szeretne eltölteni a természetben.

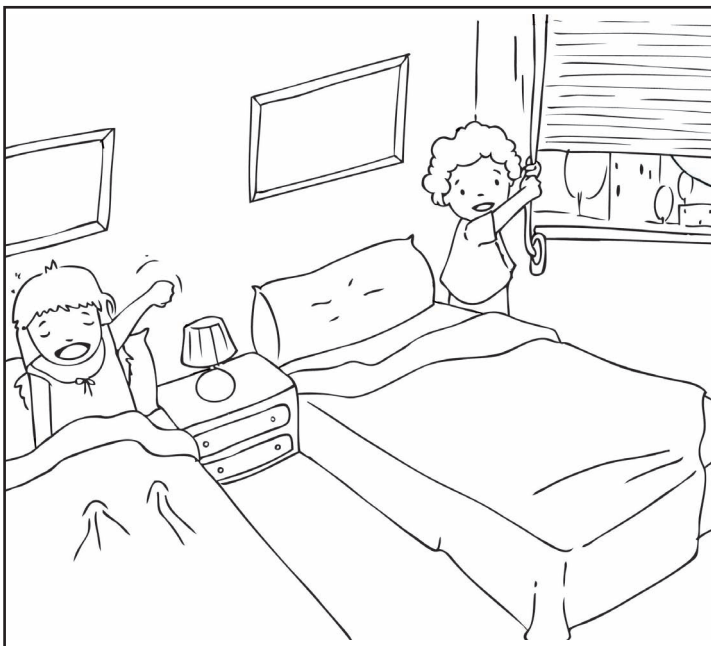
1

2

3

4

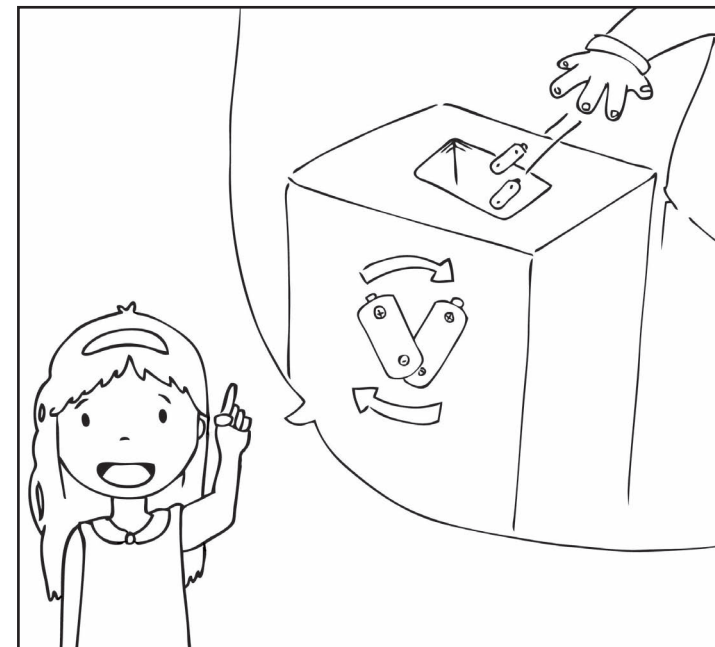
5

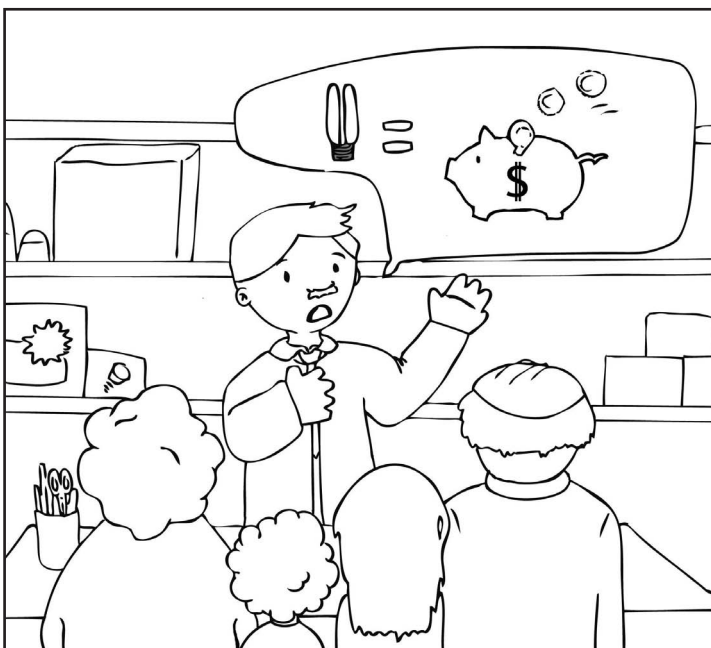
1

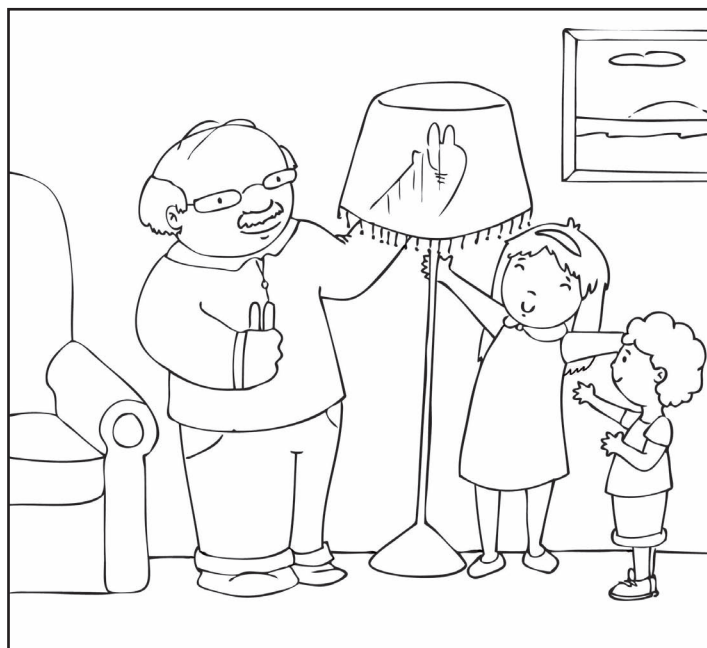
2

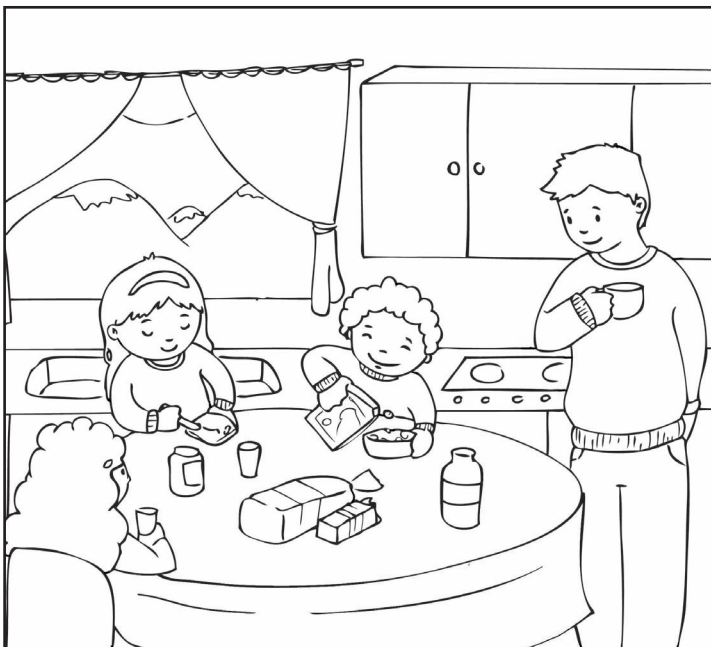
3

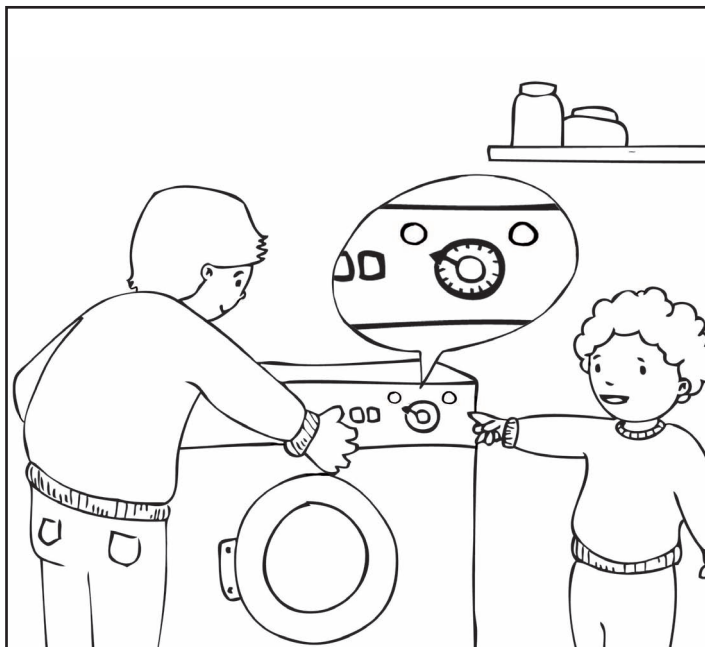
4

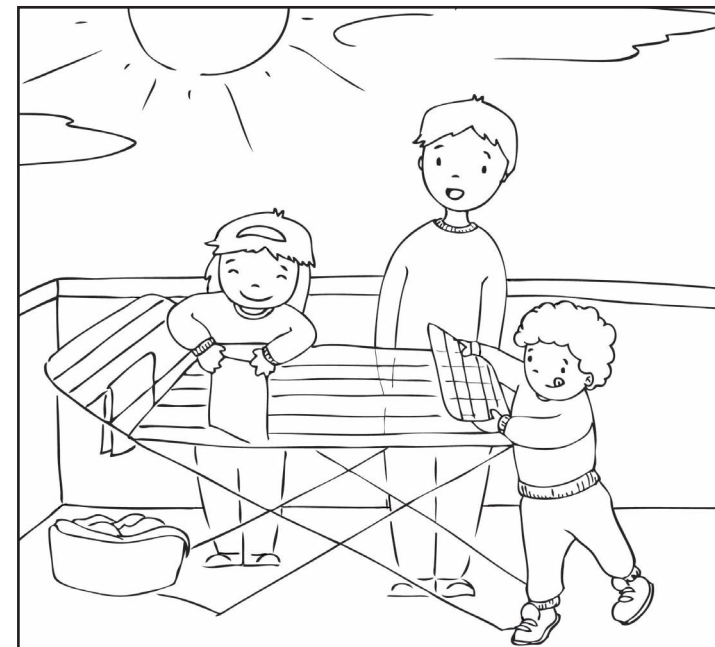
5

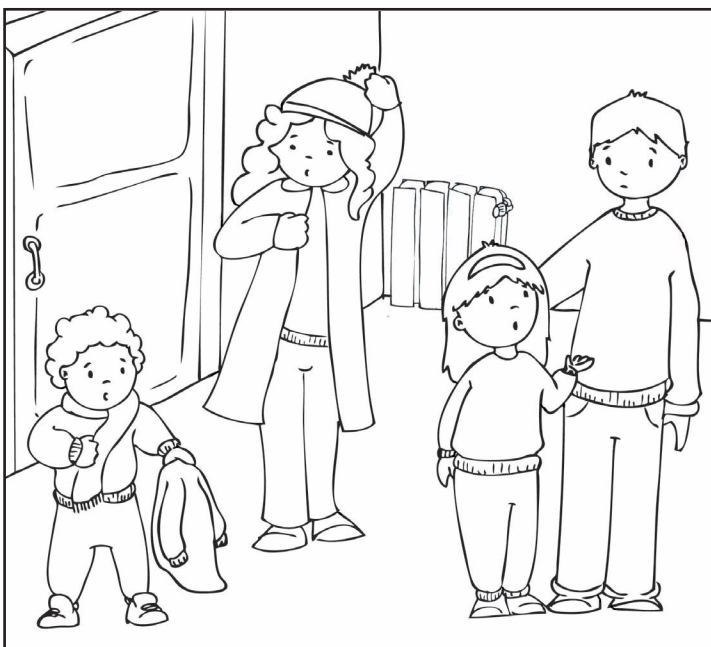
1

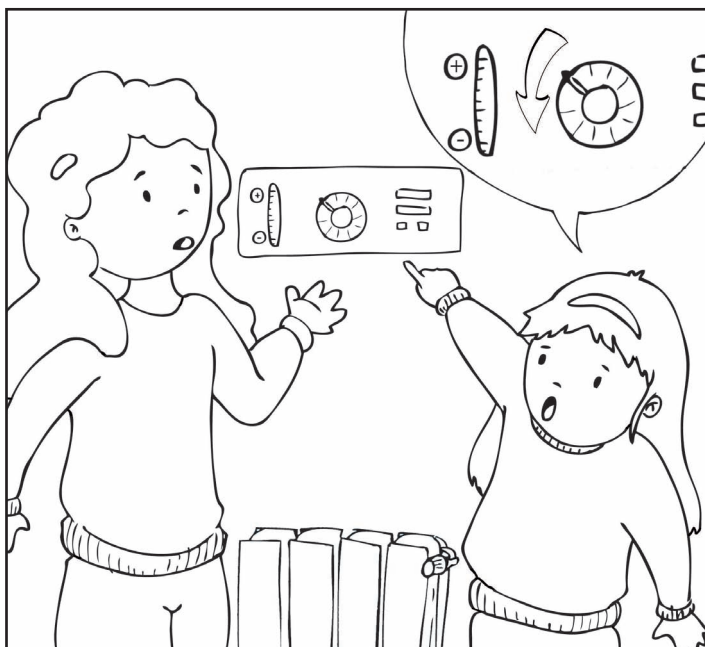
2

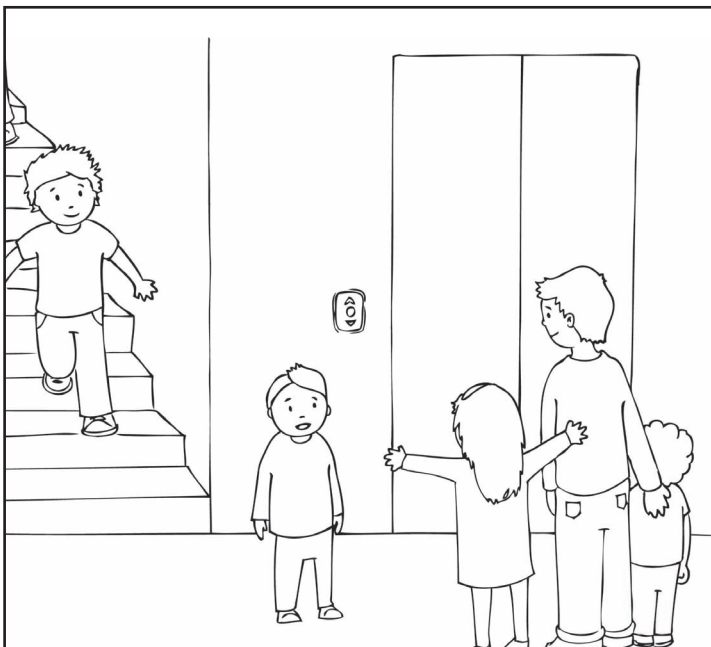
3

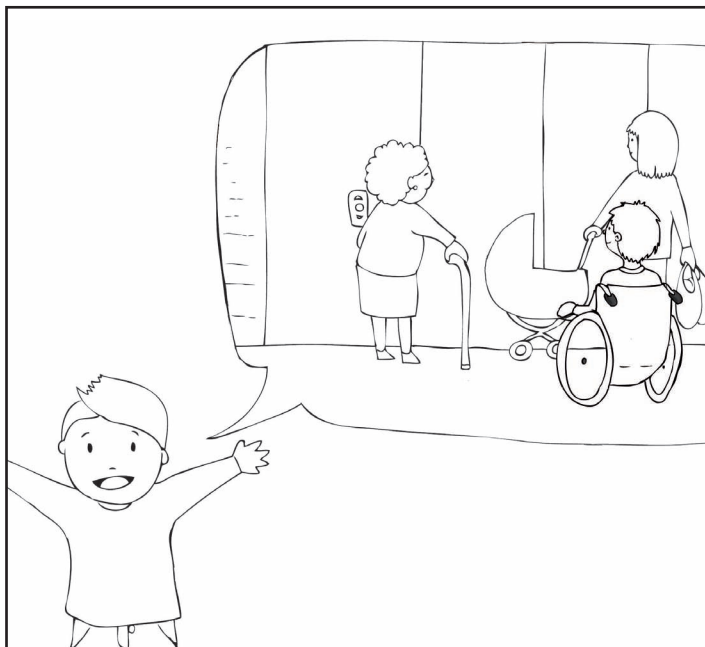
4

5

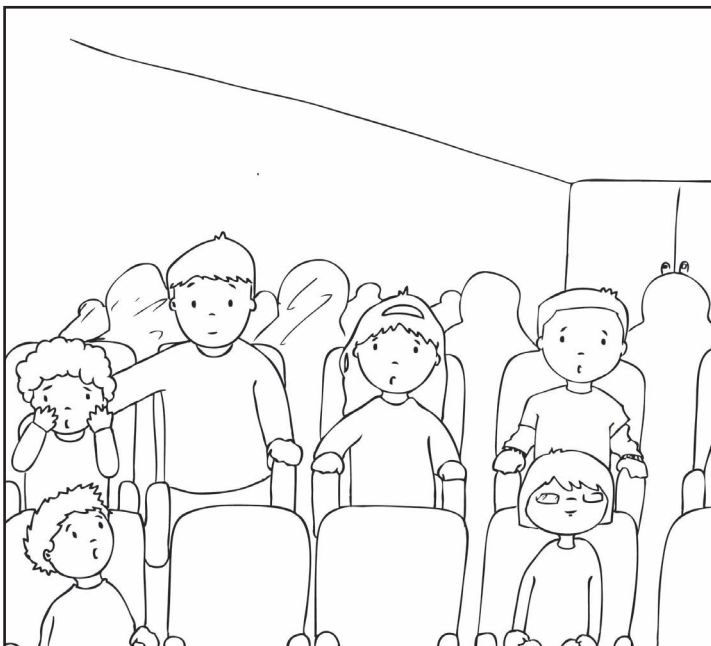
1

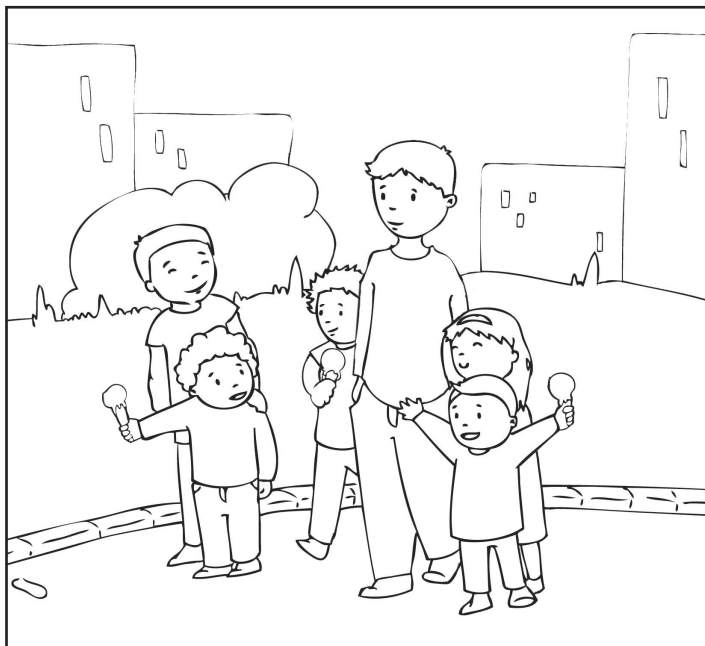
2

3

4

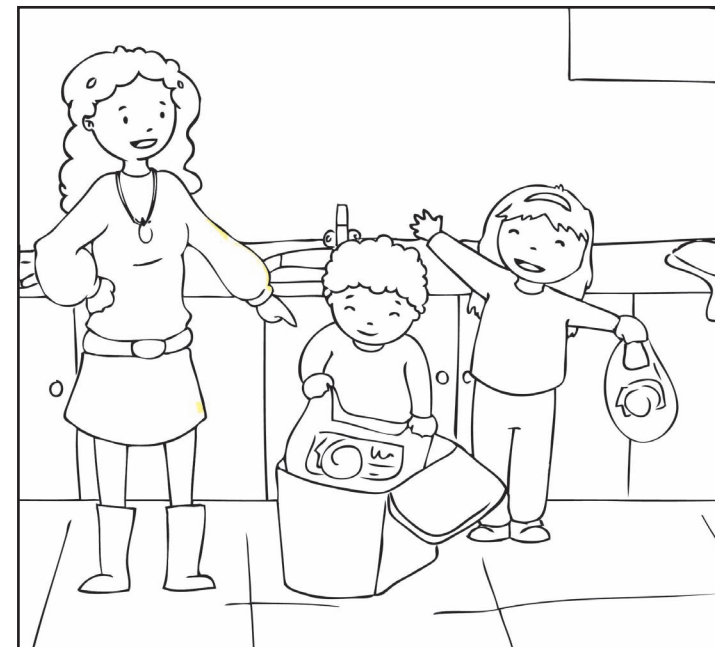
5

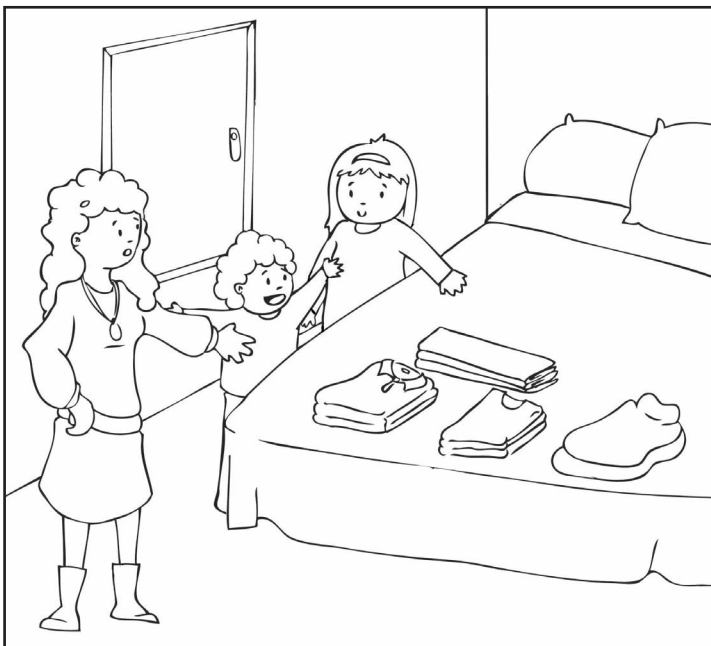
1

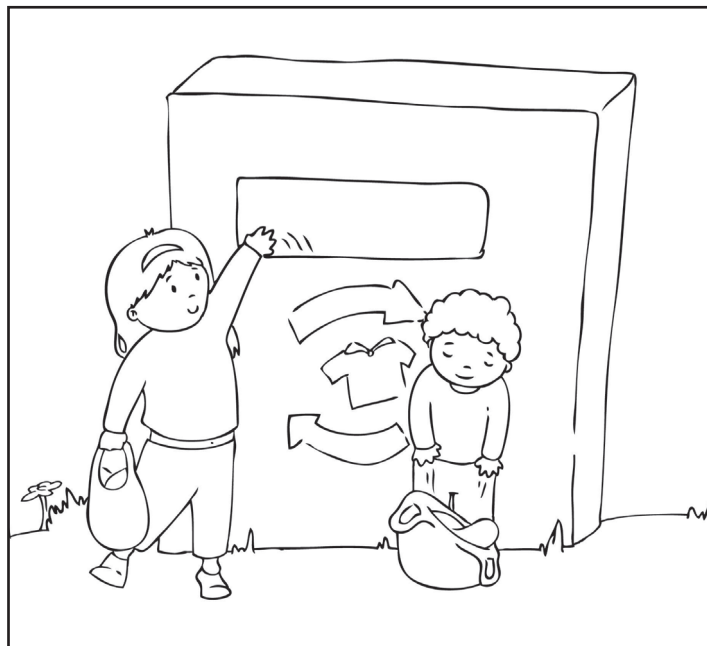
2

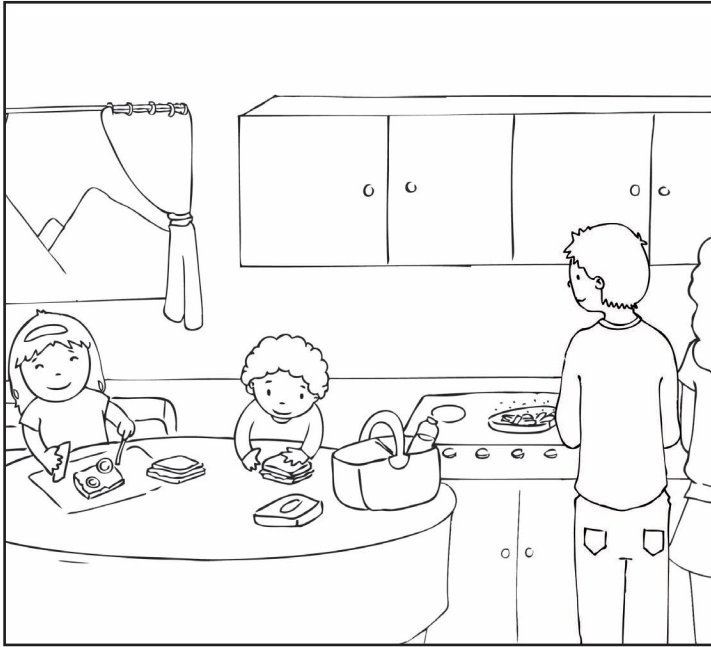
3

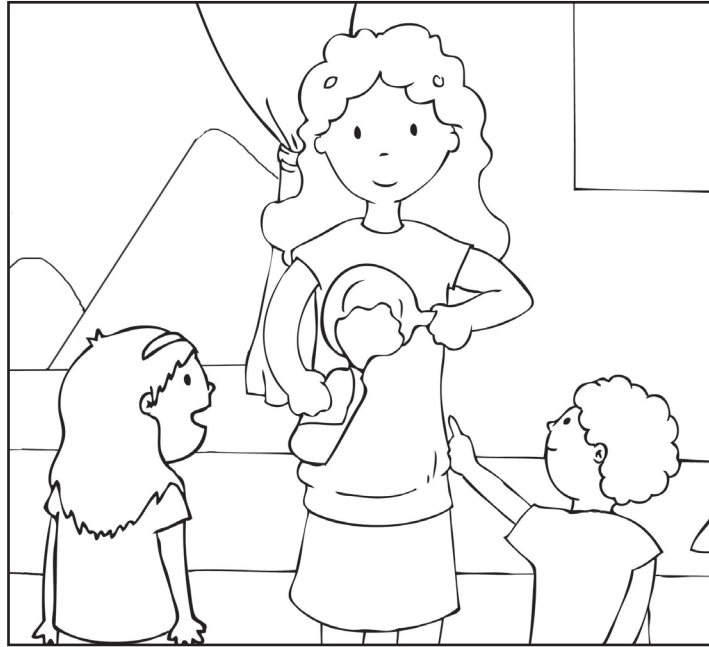
4

5

1

2

3

4

5